

Hasan Bülent Kahraman denilen hayatı yalan biri...

22.09.2017

Vicdan herkese verilmez.

Vicdanı tanımak için çağımızın büyük romanlarını filmlerini ve onlarca büyük otobiyografik eseri okumanız lazım.

İngmar Bergman çağımızın en büyük sinema yönetmenlerinin başında gelir, herhalde hepimiz her biri baş yapıt olan muhteşem filmleri üzerine aylarca seminer verebilir, yıllarca konuşabiliriz.

Ve hangimiz aşık değiliz Liv Ullman'a, sinemaya çok meraklı olduğumuz ilk günlerden izlediğimiz aklımızı başımızdan alan '**Persona**' filmi, ve sonra nicesi.

Dünya sinemasının belki de en popüler filmi Kazablanka'nın (İngmar Bergman'la isim benzerliği) ünlü kadın oyuncusu İngrid Bergman'ın seyretmediğimiz hayran kalmadığımız etkisinden kurtulamadığımız filmi kaldı mı?

Bu artistler, bu yönetmenler hem çağımızın binbirgece masallarının hem de hepimizi işkenceden işkenceye sokan derin psikolojik eserlerinin kahramanları!

Mevzu şudur efendim, yıllar yıllar önce, İngrid Bergman'ın hayatını konu edinen bir belgesel film çekilmiştir, internette bulabilirsiniz, sinema uğruna yönetmenden yapımcıya koca değiştiren İngrid Bergman'ın dünyaca büyük bir ünü ve muhteşem filmleri vardır, ancak, belgeselde çocukları, anneleri İngrid Bergman'dan davacıdır.

Annelerinin kendileriyle pek ilgilenmediğini alaycı ve iğneleyici sözlerle dile getirirler. Gerçek şu ki bir kadının iki işi bir arada götürmesi mümkün değil ya sinemayı ihmal edecek ya çocuklarını. İngrid Bergman çocuklarını ihmal etti ve çocukları arkasından söylemediği lafı bırakmadı.

Ve tabii İngrid Bergman'ın çocuklarını ihmal edişi eleştirileri üzerine çekti dünya çapındaki o büyük efsanesine gölge düşmeye başladı.

Dehasına hayran olduğumuz büyük yönetmen İngmar Bergman, işte bu konuya el attı, ki, İngrid Bergman gibi o da İsveç doğumludur, Norveç doğumlu, Liv Ullmann (karısıdır) ve İngrid Bergman'ı '**Güz Sonatı**' (Sonbahar Sonatı) filminde yan yana getirir, 1978.

Sinema tarihinin en büyük buluşmalarından biri, iki kadın, baş rollerde!

İngmar Bergman zaten '**kadın**' takıntılı bir yönetmendir, insan hikayesini hep '**kadınlar**' üzerinden çözümlmeye hastalıklı derecede saplantılıdır.

İNSAN EVLADININ DUYMAKTA ZORLANACAĞI İNSANOĞLUNA İŞKENCEDEN AĞIR GELECEK...

Güz Sonatı, filmi, artık çok yaşlanmış İngrid Bergman'ın özel hayatına odaklanır. İngrid Bergman Güz Sonatı filminde uluslararası şöhretli bir büyük müzisyendir ve tıpkı kendi hayatında olduğu gibi çocuklarını uzun seyahatli konserleri yüzünden ihmal etmektedir.

Filmde ihmal ettiği kızı rolünde de Liv Ullman vardır ve büyük hesaplaşma başlar.

Anne-kız, oyunculuğunun zirvesinde iki muhteşem kadın, belki de dünya sinemasının en sert en trajik hesaplaşmasıyla karşımıza çıkarlar.

Modern çağın efsanelerinden bir kadın İngrid Bergman kendini acımasızca eleştiren bu filmin baş rolündedir ve insan evladının duymakta zorlanacağı, insanoğluna işkenceden ağır gelecek en ağır, en yaralayıcı laflara maruz kalır.

Film, gençlere ağır ve sıkıcı gelebilir, ancak uzun bir hayatı peşinde bırakan bizim yaştaki insanları içine çeker. Sanatımız işimiz uğruna bizler de neyi ihmal ettik sorusuna muhatap eder ve film psikolojik fırtınasının kasırgasıyla sizi de paramparça eder.

Yönetmen İngmar Bergman, hepimizi çağın masasına yatırır, '**neleri ihmal**' ettik?

Sanatımız uğruna en yakınlarımıza ne acılar ne yalnızlıklar yaşattık, ya da harcıâlem tabirle bir koltukta on karpuz taşınabilir mi?

Ama asıl önemlisi, İngrid Bergman, kendisini bu denli sert eleştiren bir filmin başrolünde kendi rızasıyla oynayıp kendi özel hayatının bu denli deşilmesine nasıl müsaade edebildi?

Bir kadını ve çocuklarını ihmal etti gibi dillere düşmüş büyük bir vicdan yarasıyla daha fazla yaşayamayacağını biliyordu!

Bu vicdan ve hesaplaşma erdemi yüzünden İngrid Bergman ve İngmar Bergman çağımızın büyük sanatçıları oldular!

Bir yazarın sanat eserinin Ahlak'ın hayatın '**kilit noktası**', '**psikolojik düğümü**' ve hesaplaşma yeri: Vicdan'dır.

Ülkemizde cemaat operasyonları başlarken oğlum on-on bir yaşındaydı, her gün yazı her gün kitap her gün cevap verme zorunluluğu, operasyonlar bitti, derken, baktık, aynı ev içinde yaşadığımız oğlumuz üniversite son sınıfa gelmiş ve yüzünü nerdeyse hiç görmemişiz.

Bir gün oğlumun odasının kapısını açtım ve kendinden özür dilediğimi, bunun bir mazereti olmadığını söyledim, içinden neden bu kadar '**ihmal**' edildim diye bir soru mutlaka geçmiştir, içine de ki, dedim, babamın askerliği çok uzun sürdü.

KİMSEDEN İNGRID BERGMAN YA DA İNGMAR BERGMAN OLMASINI BEKLEYEMEYİZ, AMA...

Fırtına henüz geçmedi ve aslında hepimizi bekleyen nice hesaplar var.

On uzun yıl Türkiye eğitimi, askeri, emniyeti, hukukuyla '**yıkıldı**', bir büyük vahşi işgal planı, cumhuriyetin kazanımı ne varsa elimizden aldı, işte bu uzun işgal yıllarında, hiç orali olmamış yüzlerce şair ve yazar tanındık.

Bu ülkenin çocuğu değıller miydi, bu kadar sert siyasi fırtınalar karşısında, neler düşündüler, hiç mi sorumluluk hissetmediler, neden olup bitenlere karşı birkaç cümle yazamadılar!

Kimseden İngrid Bergman ya da İngmar Bergman olmasını bekleyemeyiz, ama, herkes kendi çapında, kendi sanat becerisiyle kendiyile ve ülkesiyle pekala yüzleşebilirdi, hala vakit var.

Çocuklarınız sormaz mı baba ülkeniz işgal edilirken neredeydiniz diye, insan içine çıkabilmek yepyeni ve umut dolu bir hayat yaşayabilmeniz ve dağlarınız ve insanlarınla sevişmeye kaldığınız yerden devam edebilmeniz için, kendinize ve ülkenize büyük sorular sorabilmelisiniz!

Bu büyük yıkıntıdan ancak vicdani sorgularla çıkabiliriz.

Çağımıza büyük derin sorular sorabilmiş yüzlerce bilim adamı vardır, bunlardan en meşhurları mesela Freud'dur, Fuko'dur, nicesi.

Bir ülkenin yazarları ahlaksız ve vicdansızsa topluma esin kaynağı başka kim olacak?

Stanley Kübrick çağımızın en büyük yönetmenlerindedir ve etkisi altına almadığı yazar şair sanatçı yoktur, her türlü övgünün üstündedir, muhteşem ve kusursuzdur, içimizde her bir filmini izlemeyen tek kişi yoktur.

Kübrick'in ölümünden önce çektiği son filmi: Eyes Wide Shut (Gözleri Tamamen Kapalı)'dır (1999).

Filmin sonunda Nicole Kidman'ın ağzından biz hayranlarına şu son sözlerini miras bırakır:

'Minnettar olmalıyız hayata, bütün maceralarını atlatmayı başardık, ister gerçek olsun ister rüya...'

Çağını sorgulamış dürüst bir entellektüelin son sözleridir bunlar:

'Önemli olan şey artık uyanmış olmamız, umut edelim ve hep böyle kalalım...'

Hangi olaylar sonrası bunları söylüyor bize Kübrick:

Filmin kahramanının dünya güzeli karısı vardır ve kendisi doktordur, bir gece aşk yatağında esrar içip birbirleriyle

'kaçamakları' üzerine psikolojileri derinleşip hesaplaşırlar.

Ve birbirlerinden kuşkuya düşerler, filmin erkek kahramanı, o kuşkular üzerine kabuslar yaşar ve kendini fahişe bir kadının yanında ve maskeli adamlarla dolu gizemli tuhaf bir şatoda bulur kendini.. Rüya mı kabus mu anlaşılmaz... Şatoda gizem, maske, ritüel, seks, şiddet ve teşhir, modern toplumun bütün arızaları görsel olarak yaşanmaktadır, bizim cemaate ne kadar benzemektedir.

Son on yılda ülkemizde, maske, ritüel, cemaat, gizem, şiddet, her şeyi yaşadık, hepimiz bu şatodaydık, hepimiz birbirimizin en mahrem anlarına şahit olduk...

Gerçek, bu kabusu hepimiz yaşadık.

Ve bir kabus mu rüya mı gerçek mi hayal mi hala kuşkularımız var, ama yaşadık.

Tekrar edelim, bir büyük efsane gibi yaşanmış bir hayatın ardından Stanley Kübrick şöyle diyor: **'bir şekilde atlatmayı başardık, o halde, umutlu olalım...'**

Nicole Kidman, o gizemli şatonun seks cinayetine ve gizemine kurban olan kocasının itirafları dinler, bocalar, sonrasında, kocası kendisine, hiçbir çıkış bulamayıp **'peki bundan sonra ne yapacağız?'** der...

Nicole Kidman kocasına sakince şöyle cevap verir: **'Sevişeceğiz!'**

Kübrick gibi çağımızın bu en büyük sinemacısı elli uzun yıl bunca çözümsüz psikolojik sorunu masaya yatırmış bir adam, hepimize vasiyeti budur:

Önce dürüst olup her şeyi itiraf edeceğiz ve sonra tek çıkış yolumuz: Sevişeceğiz.

Çünkü, birbirlerinden kuşkulandıkları o ilk aşk yatağı gecesinde bu kuşkular yüzünden bir daha sevişememişlerdi.

Bu filmleri ve hikayelerini size hatırlatma ihtiyacı hissettim, çünkü, şair, yazar, dergiler, ne itiraf edebiliyoruz ne sevişebiliyoruz...

KİMDİR BU HASAN BÜLENT KAHRAMAN?

Mesela daha birkaç gün önce, bu sütunlarda kendine eleştirmen diyen bir adamın bir Amerikan ajanına, **'Bin yıllık dostum Robert Finn'** neden dediğini sorguladım. Ne kadar dergici şair arkadaş varsa bu suçlamayı dolaylı olarak üstlerine alıp bana saldırdılar, yani, kendilerini sorgulamadılar.

Oysa bu cümlelerin sahibi Hasan Bülent Kahraman ağızını açıp tek kelime cevap vermedi.

Kimdir bu Hasan Bülent Kahraman, popüler mecralarda akıp kendine eleştirmen yazar diyen biri, gerçek bir hayatı yok, yalan üzerine yalan.

'**Muhafazarlık İstanbul'u kurtaracak**' diyen biri. Hem Fetö'ye hem AKP'ye yazılarıyla '**bandıra bandıra ye beni**' diyen biri. Türkiye'de en çok kitap okuduğunu söyleyen ve ama en kadim ve daimi dostu Fehmi Kuru olan bir adam. Modern ve post-modernizmi ağızından düşürmez, anladığı şu: Tayyip ve Öcalan modernizmden post modernitiye bizi geçiren çağ kahramanıdır. Kendi öz evladını dahi kabullenmeyen ve bu kabullenmeyişi magazinleştiren bir adam. Evine gelen hizmetçileri aşağılayan yazılar yazan ve hizmetçilerinden bizi koltuğu köpeği kadar dahi görmüyor laf yiyen bir adam. Tayyip'in '**Tek adamlığı**' demokrasinin kazanımı, Cumhuriyet'in ilk yılları Tek Partisi'ni fiyasko gören bir adam. AKP'nin ilericiliği CHP'nin gericiği başlıklarında onlarca yazı yazan adam. Tüm yazarlık hayatı otorite ve iktidarı eleştiren büyük düşünür Fuko'yu arkasına alıp aynı yazı içinde AKP'nin otoriterliğini destekleyen bir yazar. Arkadaşları barış bildirisine imza atıp iktidarla papaz olunca, liberal arkadaşlarına siz de '**soyut söyleyin**' '**söylem dışına çıkmayın**' diye uyarın bir yazar. Son referandumda NTV ekranlarında ağlaya ağlaya halkımıza ne olur evet deyin diye yalvaran bir yazar. Bu boktan yazarın adı: Hasan Bülent Kahraman. Traş edilmiş eşek kafası. İnşallah Tanrı ona mahşerde çok çalıştığı post-modern üzerinden sorular sorar. Bu adam ülkemizde akademik terörü inşa edenlerden yalnızca biri. Ulusal Sol, sol değildir sol'dan çıkartılmalıdır diyen harika şaka yumurtası entelektüel. Hayatı sergiler, dergiler, gazeteler ve bu uydurma post modern laflarıyla akademilerde yağdan bala koşan bir adam. Ülkemizde aşağılanan '**entel**' kelimesinin tam karşılığı bir adam.

Bu kadar entel laf altın yumurtlayan kurumlara yan gelip oturmak için.

O kadar kitap okumuş ama okuduğu kitapları yazılarında göremiyoruz, o kadar kitap okumuş ama yazılarını okutturamıyor, Ayrıntıl Yayınları'nın bozuk çeviri diliyle yazılmış katur kutur yüzlerce bozuk yazı, vakit kaybı bir adam, Anadolu tabiriyle boşa dönen kasnak.

Biraz eğlenelim agbiyle, bilmediği şeyler de var, Avrupa'da bir köpek efendisinin tabağından yiyemez, birkaç defa dener ama terbiye edilir ve ayakları dibinde yemeyi öğrenir.

Ama Amerika'da bir köpek efendisinin tabağından yiyebilir, çünkü Amerikalılar köpeklerini sofralarında ağırlamaktan çok hoşlanırlar.

Avrupalılar köpeklerini öğretmekten ve okula göndermekten çok hoşlanırlar, ancak, Amerikalılar için köpeklerinin okumuş-okumamış olması hiç önemli değildir, Avrupalılar köpek'i sözde de olsa insan hakları mevzuu yapar, Amerikalılar için köpek sadece eğlencedir.

Avrupalılar fahişelerle dostluklarında kurgudan olsun bir aşk isterler, Amerikalılar bir fahişeden '**oynaş**'dan fazlasını beklemez. Mesela Avrupalılar nezaketen yatağa da girebilirler, Amerikalılar tene değmeden, nerde olsa becerirler.

Ve Avrupalılar'ın gizli aşkı kontrol edebilir (sır tutabilir) bir zekaları vardır, Amerikalılar hiçbir ilişkiyi kontrol edemez, açığa vurur, adamı işte dünyaya böyle rezil ederler.

Hem Avrupalılar hem Amerikalılar son üç yüzyılda şunu iyi öğrenmişlerdir, kölelerinin yoksulluklarına ve yalnızlıklarına daha fazla dayanamayacağı iyi bilirler.

Hem Avrupalılar hem Amerikalılar kölelerinin bu yüzden '**duygularını**' gizlemeyeceğini de iyi bilir. Avrupalılar ve Amerikalılar kölelerin her türlü dostluğu '**aşka**' çevirmekten kurtulamadığını da iyi bilir. Ve hepsi, sevgililerinin gururunu sadece bir kadeh şarapla idare edebileceğini inanır.

Avrupalılar da Amerikalılar da köleyi avlamak için bir kadeh şarabın yanında bazen dünya edebiyatından Borges, Joyce, Şekspir, gibi, birkaç laf mutlaka eder.

Kölenin bu büyük edebiyatçıları aşkına çıkış yolu için büyük bir fırsat olarak kullanmak istediği, çok görülmüştür, tuzak buradadır. Ey köle, kendi hesaplaşmasını kendi vicdanını büyük eserlerle ortaya koyacak edebi felsefi beceri olmayışını hiç dert etme, onların filmleri hesaplaşmaları ve onların sadece ad'ları köleyi kendilerine bağlamaya yeter, tıpkı sen uçak

üretme, bizde var, dedikleri gibi.

Ve ama hem Avrupalılar hem Amerikalılar köleye tepeden bakmaktan kurtulamazlar, köle bir hiçtir, köleyi açıktan parayla imkanla satın almaktan hiç incinmezler.

Ve bu kadeh şarap, edebiyat, sanat gibi ortamlarda bir çok kölenin kendisini de 'efendi' sandığı çok görülmüştür. Çünkü Avrupalı ve Amerikalılar köleye bu illüzyonu yaşatabilmek için Princeton gibi yerlerde ajanlarına çok uzun eğitimler vermiştir.

Ve bu illüzyonlar içinde kölesine en önemli kişilik parçası 'burnu havada' o panelden bu panele gezinmeyi de öğretirler.

Kölenin trajedisi ise şuradadır, o gezmeler o yazılar o söyleşiler o derin dostluklar içinde, rüzgar yoktur, endişe yoktur, bir ülke yoktur, bağımsızlık onur gurur erdem, hiç yoktur, işte post modern diye diye asıl bunları iyi öğretirler.

Kelepçesiz suçlulara verilen addır: Sapık.

Beyni cüzdanı .öt deliği aynı işi görür, bir anahtar takımı ve kütüphanesinde kendisine epey hava yapan Fuko'nun tüm eserleri, bu ağır hastalığın tedavisi yoktur.

Kitap yazmak post modern modern gibi kelimeleri birbirini ardına sıralama, hepsi bir tür budalalık, kolayca yaşam arzusu için, İslamcı, cemaatçi, yazarı, cia'ya bu budalalar neden bu kadar kolay takılır, duası bir şarkı gibi batı kiliselerinde ilahi korusuyla dahi okunur:

'Yitik bir kuzuydum...'

ELİ YIL ÖNCE ÇEKİLEN FİLM TAM ANLAMıyla BUGÜNÜ, BU BUDALALARI ANLATIR

Bu dünün post modern kurtarıcıları bugünün bu yitik'leri ne mi yaptılar hangi suçu mu işlediler meşhur bir filmle bitirelim.

Otomatik Portakal, Stanley Kübrick'in Anthony Burgess'in romanından uyarlaması o herkesin satır satır bildiği meşhur filmi.

Elli yıl önce çekilen film tam anlamıyla bugünü, bu budalaları anlatır.

Filmin kahramanı sadist sapık bir gençtir, iflah olması ıslahı mümkün değildir. Bir çok insanı eğlenerek işkenceyle öldürür.

Film korkunç ve acımasız bir şiddeti anlatır.

Ve, bu sadist sapık yakalanır ceza evine atılır.

Gelin görün ki sevgili hükümetimiz, popülist bir özgürlükçülük adına, bu sapığın sanal tiyatrosu bir iyileştirme programından geçirip salıvermeye karar verir.

Yani devlet, sadist sapığı popülist bir özgürlükçülük adına salıverir.

Yirmi yıl önceden beri bu yazarların yazı çizilerine bakın, cemaati tarikatları sadist sapıkları üstelik 'özgürlükçülük' ve 'post modern' (neyse) adına nasıl toplum içine saldıklarını hepimiz gördünüz. Hukuk'u aşağıladılar ve sadist sapıkları salıverdiler.

Ülkenin hukukunu yıkan ülkede herkesi birbirine güvensiz kılan ajanları manyakları cemaatçileri sapıkları bu topraklara SALAN bu yazarlardır.

Şüphesiz en girişken saldırganlar, en öncü saldırganlar, akademisyen kisvesiyle orda burda Radikal'da Sabah'ta yazan en kahramanlardır.

Cumhuriyeti hukuku bitirmek için büyük bir temizlik hareketi düzenlediler, ve 'bin yıllık dostlarıyla' suçüstü yakalandılar.

Ve sonra, gerçekten yazar iseler gerçekten bu çağın eserlerini okumuş iseler, bu arkadaşların kalkıp kendileri ve ülkeleriyle

vicdan ve erdem adına hesaplaşmaları gerekir, hayatımızı ve hayatları sorgulamaları..

Yazarlık üç beş sosyolojik siyasal kavramı peşpeşe düzmek değil, beyni damarı kanı ruhu sorumluluğu insanı hatayı suçlu cezayı deşmektir, dediğimizde ise, kalkıp bize sanatçılara yakışır bir yazara yakışır şekilde değil, trol düzeyinde cevap veriyorlar!

Bu büyük ve derin sorular karşısında cevabınız neden trollükle sınırlı kalıyor, kapasiteniz bu mu?

Biz bu gerçekleri yazdıkça, mideleri bulanıyormuş.

Otomatik Portakal kitabı da işte bunu anlatır, sadist sapığın beyni iyileşmeye başladıkça midesi bulanır, kusması gelir.

İyileşmekle kusma isteği, beyne bedene yerleşmiş şiddetin sapıklığın, bedenden ve beyinden çıkmamak için direnmesi...

Mesela, ajan dostlarınız spermlerini başka kimlere serpti?

Mesela sizleri bir kanarya kuşu gibi mi yoksa omuzlarında taşıdığı uzun gagalı renkli bir tropikal kuş gibi mi besleyip taşıdı?

Hesaplaşmayın, yanlışlarınızı söylemeyin, kullanılmışlıklarınıza değinmeyin, özel gizli ilişkilerinizi açmayın, direnin, boş verin, vicdan da olmasın canım, mideniz bulanmaya devam etsin.

Ve ülkenin ve insanımızın midesini bulandıran şiirlerinizi post modern yazılarınızı holding dergilerinde yazmayı sürdürün.

Nihat Genç

Odatv.com

Nihat Genç

Diğer Yazıları

Ergenekon operasyonu sahiden başarısız mı oldu

02.07.2019

"Mustafa Kemal'in askerleriyiz" demeye devam edecek misiniz

28.06.2019

Badeci şeyhin siyasetteki adamları

15.06.2019

Nihayet bir takım kurduk

09.06.2019

Cellatsız saray çok yaşamaz

08.06.2019

Yarattıkları canavarlarla artık baş edemiyorlar

07.06.2019

Tüm Yazıları

Popüler Yazılar

Müyesser Yıldız

TESUD Başkanına neler soruldu?

30.06.2021

Dr. Hüseyin Nazlıkul, M.D. PhD.

Hastalıklara karşı direnç nasıl artırılır

03.10.2021

Salih Seçkin Sevinç

Pandemi bahaneleri oldu... Restoranlar bizi ya...

03.10.2021

Rafael Sadi

O kritik ziyaretin arka planı

03.10.2021

Yusuf Yavuz

Yeni plan devrede

17.06.2021

Soner Yalçın

Tehdit etmeyin

18.06.2021

Soner Yalçın

Tunus'un foncuları

28.07.2021

Soner Yalçın

Erdoğan'ın öfkesinin sebebi

26.10.2021

Sami Menteş

Milli Eğitim Bakanı yalan söylüyor

25.06.2021

Soner Yalçın

Ata'nın çocukları: 68 Kuşığı

30.06.2021

İletişim

Haber Merkezi: 0 216 449 32 00

Faks: 0 216 449 32 00

Mail: info@odatv.com

İletişim

Künye

Gizlilik Sözleşmesi ve Koşullar

Mobil Uygulamalar

Reklam

Reklam: 0 216 449 32 00

reklam@odatv.com

© 2021, Oda TV. Tüm haklar saklıdır.

ANA SAYFA

YAZARLAR

VİDEO

FOTO GALERİ

ARŞİV

KATEGORİLER

